

Kreds, maa der med samme Nødvendighed undersøges, om han i dette Moment har Bopæl i denne Kreds, og om han har havt den i et heelt Aar, som der maa undersøges, om han til Exempel er uderhyttet, og om han er i Raadighed over sit Bo, og om han overhovedet opfylder de øvrige Betingelser for at være valgbar til Folkethinget. Men, medens denne Paragraph saaledes udtrykkeligt bestemmer, hvad der skal forstaaes ved at være valgbar, siger den derimod selvsølgelig Intet om, hvorvidt den Egenkab at være valgbar til Landstthinget i en bestemt Kreds skal bevares. Hvis denne Paragraph derfor stod alene i Grundloven, saa vilde det efter min Mening være selvsølgelig, at, naar den i Henhold til Paragraphen gyldigt Valgte engang var indtraadt i Landstthinget, saa var dermed hans Ret til vedblivende at have Sæde i dette Thing hjemlet ham. Men nu siger § 58 i Grundloven, som følger: „Kommer den gyldigt Valgte i et af de Tilfælde, der ubeløste fra Valgbarhed, mister han den af Valget flydende Ret“; den sidste Bestemmelse i denne Paragraph vedrører aldeles ikke dette Forhold, den skal jeg derfor lade aldeles ligge; den angaaer jo kun det Tilfælde, at Nogen befordres til et lønnet Statsembede. Utsaa denne Paragraph foreskriver udtrykkeligt, at det ikke er Nok at have været valgbar til en vis given Tid, til den Tid, paa hvilken Valget foretages, men at der, for at kunne bevare sit Sæde i Landstthinget som valgt for en vis Kreds, udfordres, at Valgbarheden stedse skal være tilstede, og Valgbarheden i den bestemte Kreds forsvinder for den Vedkommende, hver Gang hans Bopæl i denne Kreds opgives. Om han derved kan komme til at blive valgbar i en anden Kreds eller ei, er et Spørgsmaal, som her ikke behøver at beskæftige os. Saa sikkert, som det er, at man efter § 38 ikke kan tænke sig Valgbarhed for Nogen, uden at den er knyttet til Bopæl i den bestemte Kreds, lige saa sikkert er det ogsaa, at denne Valgbarhed tabes, naar denne Bopæl opgives, og, naar den tabes, er dermed Vedkommendes Ret til Sæde i Landstthinget ogsaa tabt. — Jeg skal for Dødelikket indskrænke mig hertil og ikke forsøge paa at udfinde de Tvivl, som muligviis maatte kunne

reises om dette Resultat. Jeg veed, at Alt kan omvistes, at Alt kan være Gjenstand for Tvivl; men det vil vistnok findes naturligere, at jeg først afventer, hvorledes disse Tvivl ville komme til at træde frem her, forinden jeg søger at imødegaae dem.

Udvalget: Jeg skal villigt indrømme det ærede Udvalgs i denne Sag en dobbelt Fortjeneste, nemlig at have arbejdet overordentlig hurtigt og at have afgivet en særdeles kort og syndig Betænkning. Men uden at jeg i mindste Maade vil nedsette denne Fortjeneste, troer jeg dog, at der havde været Anledning for Udvalget til at undergive denne Sag en noget alvorligere Undersøgelse; thi hvorom handles der? Der handles ikke her om at afgjøre, hvorvidt et Valgbrev opfylder alle Formaliteter, eller om et nyvalgt Medlem er berettiget til at tage Sæde i denne Forsamling — et saadant Spørgsmaal kan afgjøres hurtigt — men der handles om det meget alvorlige Spørgsmaal, om Forsamlingen skal udstøde et Medlem, der allerede har en anerkjendt Ret som Medlem. Dette Spørgsmaal bør tilvisse ikke afgjøres uden i Henhold til meget fyldestgjørende Grunde, og der maa være en absolut Nødvendighed tilstede, for at man skal beslutte sig til at foretage et saadant Skridt, jeg kunde næsten sige et saadant forhadt Skridt. Det er i saa Henseende ikke tilstrækkeligt, at der kan reises Tvivl om, hvorvidt vedkommende Medlem er berettiget til at sidde her eller ikke. Udvalget er i sin Betænkning kommet til det Resultat, at det er utvivlsomt, at det Ake kjøbenhavniske Medlem (Lehmann) har tabt sin Ret til at sidde her i Thinget; jeg fortroer mig til at vise, at det i ethvert Tilfælde er overmaade tvivlsomt, og de paagjældende Bestemmelser kunne fortolkes ganske anderledes, end Udvalget har fortolket dem. — Den ærede Ordfører har allerede i sine indledende Bemærkninger idag indrømmet en Ting, som jeg skal tage til Indtægt. Det er det, at der i Grundloven af 28de Juli 1866 § 38 ved Ordene „det sidste Aar“ fornuftigviis maa forstaaes „det sidste Aar før Valget“. Jeg haaber, at jeg kan betragte dette som indrømmet, men det vil iøvrigt meget let frem-